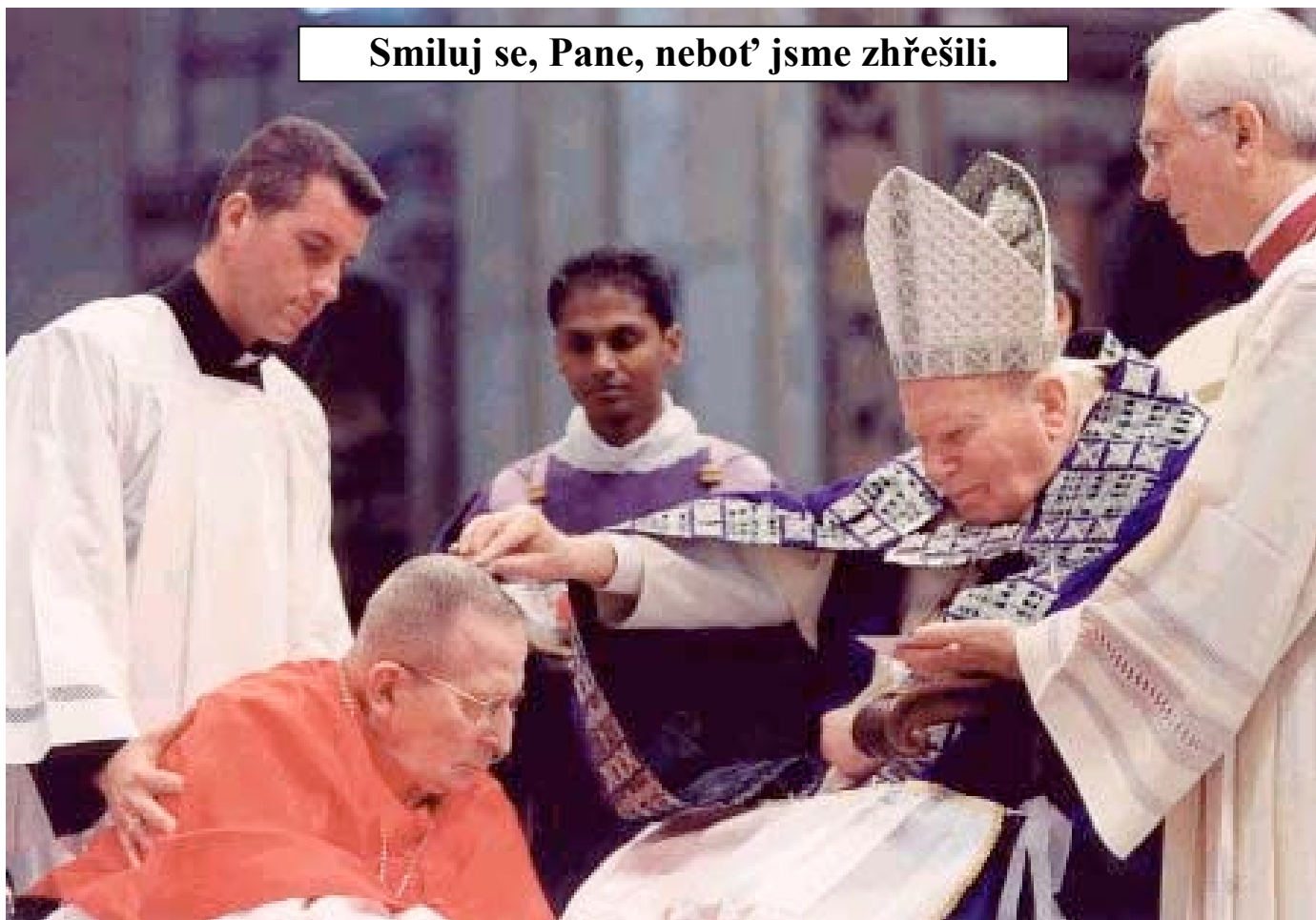

FARNÍ INFORMÁTOR

1. NEDĚLE POSTNÍ – 13. ÚNORA 2005

Smiluj se, Pane, neboť jsme zhřešili.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, jako Kristus, věrný Otcově vůli, dokázal odolat pokušení, tak i my vložme svůj život i své smýšlení do rukou Toho, který tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný:

L: PANE, ZACHRAŇ SVŮJ LID.

- Za Církev, která začíná své postní putování, aby se ještě vroucněji přimknula ke svému Pánu, a tak dokázala odolávat ďábelským pokušením novodobých dějin.
- Za to, abychom vedeni výzvou Svatého Otce, dokázali v této době postní otevřít oči i srdce pro staré a nemocné naší farnosti.
- Za křesťany, aby příhodný čas doby postní využili k vnitřní obnově a k odvážným rozhodnutím.
- Za mír a pokoj pro náš svět sužovaný neporozuměním, bezprávím a touhou po moci.
- Za nás, kteří slavíme tento Rok Eucharistie, která je živou památkou našeho vykoupení, aby nás stále více přiváděla k upřímné snaze naplňovat Boží vůli.
- Za věrné zemřelé, aby pro svou cestu pokání došli účasti na tvém vzkříšení.

K: Otče, ty jsi našim životem i délkou našich dnů. Dej, ať následujeme tvého Syna, který svou poslušností přinesl spásu celému světu. Neboť On s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje na věky věků.

L: Amen.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 13. – 20. února 2005

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 13. února	1. NEDĚLE POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + rodiče SLEZÁČKOVY a tři děti
		DRYSICE 9.30	za + Františka KREJČÍHO, manželku a rodiče
		PODIVICE 11.00	za + Otakara DRAGONA a dvoje rodiče
		PUSTIMĚŘ 14.00	SETKÁNÍ S BIŘMOVANCI /v sakristii kostela sv. Benedikta/
PONDĚLÍ 14. února	PONDĚLÍ PO 1. NEDĚLI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Konráda LERYCHA manželku a dvě dcery
ÚTERÝ 15. února	ÚTERÝ PO 1. NEDĚLI POSTNÍ	DRYSICE 9.00	za + Marii a Františka SYN- KOVY, rodiče, živou a + rod.
STŘEDA 16. února	STŘEDA PO 1. NEDĚLI POSTNÍ	PODIVICE 8.00	za + Marii BĚLÁNKOVOU, manžela, 2 +rodiče a duše v o.
ČTVRTEK 17. února	ČTVRTEK PO 1. NEDĚLI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za +Oldřicha TVRDÍKA, +rod. TVRDÍKOVU a ŠIMEČKOVU
PÁTEK 18. února	PÁTEK PO 1. NEDĚLI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 16.30	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
		PUSTIMĚŘ 17.00	za + Eduarda ŠMEHLÍKA, rodiče, sestru a syna
		PODIVICE 17.00	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
SOBOTA 19. února	SOBOTA PO 1. NEDĚLI POSTNÍ		
NEDĚLE 20. února	2. NEDĚLE POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za +Vojtěcha DRBALA, manželku, syna a Boží požehnání pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30	za +Stanislava KUPČÍKA, dar zdraví a B. požehnání pro rod.
		PODIVICE 11.00	za + Ludvíka FRÉLICHU, rodiče, živou a + rodinu

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA: Pustiměř: 7.100,-Kč; Drysice: 2.600,-Kč; Podivice: 1.500,-Kč.

PÁN BŮH ZAPLAŤ VŠEM, KDO PAMATUJETE NA POTŘEBY SVÉ FARNOSTI.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC ÚNOR 2005

1. Za nemocné, především za ty nejchudší, aby se jim věnovala pozornost a lékařská péče, odpovídající důstojnosti lidské bytosti.
2. Za misionáře a misionářky, aby v nich rostlo vědomí, že jedině zanícená láska ke Kristu dokáže předávat evangelium vhodným a účinným způsobem.
3. Za naše farnosti, aby se stávaly živou přítomností Církve uprostřed lidských obydlí.
4. Aby nám Panna Maria, mateřským srdcem spojená s Ježíšovou obětí, dala pochopit spasitelnou hodnotu bolesti a proměnila nás v oběť, hodnou Boha.

FARNÍ INFORMÁTOR, XI. ročník, týdeník farností PUSTIMĚŘ, DRYVICE, PODIVICE (tel. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; 1ks=10,-Kč. V el. podobě (pdf) na www.pustimer.cz.

„Anche qui in ospedale in mezzo agli altri malati continuo a servire la Chiesa e l'intera umanità“

/Jan Pavel II. před nedělní modlitbou Anděl Páně, 6. února 2005/

Dnes se k vám obracím z kliniky Agostino Gemelli, kde se už několik dní nacházím obklopen láskyplnou péčí lékařů, zdravotních sester a ošetrovatelského personálu, jímž ze srdce děkuji.

K vám ke všem, milovaní bratři a sestry, i k těm, kdo jsou mi kdekoli na zemi blízko, ať dospěje výraz mé vděčnosti za upřímnou a účastnou náklonnost, kterou jsem v těchto dnech vnímal zvlášť intenzívně.

Všechny i každého jednotlivě ujišťuji svou vděčností, která se překládá do neustálé modlitby k Pánu na vaše úmysly, stejně jako do proseb za potřeby Církve i za velké záležitosti světa. ***Také zde v nemocnici, mezi ostatními nemocnými***, k nimž se upírá můj vroucí pohled, ***nepřestávám sloužit Církvi a celému světu***.

V Itálii se dnes slaví *Den pro život*. V poselství, zveřejněném u této příležitosti, kladou italští biskupové důraz na tajemství života jako *vztahu*, jenž vyjadřuje *důvěru*. Je třeba *důvěřovat životu*!

Důvěru v život tiše požadují *ještě nenarozené děti*. Důvěru vyžaduje i mnoho dětí, které poté, co z různých důvodů zůstaly bez rodiny, mohou najít domov, který by je přijme prostřednictvím *adopce a dočasné péče*.

Se zvláštní starostlivostí proto myslím na drahý italský národ i na všechny, kterým leží na srdci obrana rodícího se života. Zvláště pak *stojím po boku italských biskupů*, kteří nepřestávají vybízet katolíky i lidi dobré vůle, aby bránili základní právo na život, v respektování důstojnosti každé lidské bytosti.

Maria, Královna rodin, ať nám pomáhá vítězit v „zápolení o život“, jež zůstává první a největší výzvou současného lidstva.

“To lalhsan dia twn profetwn - locutus est per prophetas“ /3/

Ve Farním Informátoru minulé neděle jsme měli před očima boj starozákonních proroků proti modloslužbě, která podrývala víru v jediného Boha JHWH, který se zjevil Abrahámovi, praotcům a .. **mluvil ústy proroků**“.

Spolu s modloslužbou, jež představovala nevěrnost Izraele prvním třem přikázáním Desatera, které je „srdce“ smlouvy na Sinaji, proroci bojovali i proti nemravnému chování, jež protirečí ostatním sedmi přikázáním, která Bůh dal na hoře Sinaj.

Tak prorok Ámos vznáší žalobu proti Izraeli, že pohrdl Zákonem Páně a nezachovával jeho nařízení (Am 2,4):

Toto praví Pán: pro trojí zločin Judy či pro čtvrtý - toto neodvolám, protože zavrhli Pánův Zákon, nedbali jeho příkazů, neboť je oklamali jejich modly, za nimiž běhali jejich otcové.

a obviňuje Izraelův dům, že „právo proměnil v jed a k zemi srazil spravedlnost“ (Am 5,7):

„Šlapete po nuzném a vymáháte na něm obilnou daň“ (Am 5,11), „utiskujete slabé a šlapete po chudých“ (Am 4,1).

V Ámosově kázání zaznívá stále týž motiv – bezpráví a útisk:

Slyšte to vy, kteří šlapete po nuzném, utlačujete chudáky země! Říkáte: „Kdypak už bude po slavnosti novoluní, abychom mohli prodávat obilí, kdypak již bude po sobotě, abychom mohli otevřít sýpky, změnšovat míru, zvyšovat cenu, užívat podvodných vah, chudáka kupovat za peníze, nuzáka za pár opánků – i nejhorší obilí prodáme.“ Při chloubě Jakubově přísahal Hospodin: „Navěky nezapomenu na žádný jejich skutek!“ (Am 8,4-7)

Trest nad hříšníky bude strašný:

„Mečem zahynou všichni hříšní mého lidu“ (Am 9,10).

Také Izaiáš hřímá proti Jeruzalému, že je „plný vrahů!“:

„Tvoji vládcové jsou buřiči, spolčení zlodějů. Všichni milují úplatky, honí se za penězi. Sirotku se neujmou a právní pře vdovy se jich nedotkne“ (Iz 1,23).

JHWH pak předvolává k soudu představené lidu:

„Zpustošili jste mou vinici. Máte doma, co jste uloupili chudému. Jakým právem deptáte můj lid a drtíte tvář chudáků?... Běda vám, kdo připojujete dům k domu a slučujete pole, takže už nezbývá místo, a tak jste jedinými, kdo obývá zemi. ... Běda vám, kteří dobro nazýváte zlem a zlo dobrem (Iz 4,14-15; 5,8.20).

Ozvěnou Izaiášových slov je Micheáš:

„Běda těm, kdo myslí na zločiny a osnují zlo na svých ložích, za ranního úsvitu je provádějí, neboť k tomu mají moc. Zatouží-li po polích, vezmou si je, zatouží-li po domech, vezmou si je. Tak utiskují hospodáře i jeho dům, vlastníka i jeho dědictví“ (Mich 2,1-2).

U Jeremiáše říká JHWH:

„V mém lidu se objevují svévolníci, rozhlíží se, krčí, jako ptáčníci líčí past a lapají lidi ... Jsou tuční a tlustí, překračují hranice zla; nehájí spravedlnost, nestarají se o věc sirotka, nezjednávají spravedlnost chudým: což je za to nemám trestat?“ (Jer 5,26-29).

Jeremiáš skutečně neúnavně pranýřuje

„hrozné a strašné věci, k nimž v zemi dochází“ (Jer 5,30), kdy „od nejmenšího po největšího všichni propadli chamtivosti; všichni klamou, od proroka až po kněze“ (Jer 8,10); kdy se i v chrámu prolévá „nevinná krev“ (Jer 7,6).

A znovu se ptáme: jaký význam má toto pranýřování hříchů Izraele ze strany proroků? Především je třeba si uvědomit, že je důsledkem pojetí, které mají o Bohu, jehož přítomnost zakoušejí a z jehož blízkosti ve svém nitru žijí. JHWH je Bůh spravedlivý a svatý; je ochráncem a obhájcem chudých.

JHWH je spravedlivý. Sofoniáš říká:

„Uprostřed něho (Jeruzaléma) je spravedlivý Hospodin; každého rána vynáší svůj soud, jako světlo, co nepohasíná“ (Sof 3,5).

Protože JHWH je spravedlivý, nesnese pohled na zlo a bezpráví. Trestá proto zlé a ty, kdo se dopouštějí nespravedlností. Zachraňuje však ty, kdo hledají spravedlnost, jednají podle ní a zachovávají věrnost smlouvě. Proto Sofoniáš – poté, co vybídl k hledání Boží spravedlnosti -

„Hledejte Hospodina, všichni chudí země (nebo pokorní = anawim), kteří zachovávají jeho zákon; hledejte spravedlnost, hledejte pokoru, snad se skryjete v den Hospodinova hněvu“ (Sof 2,3),

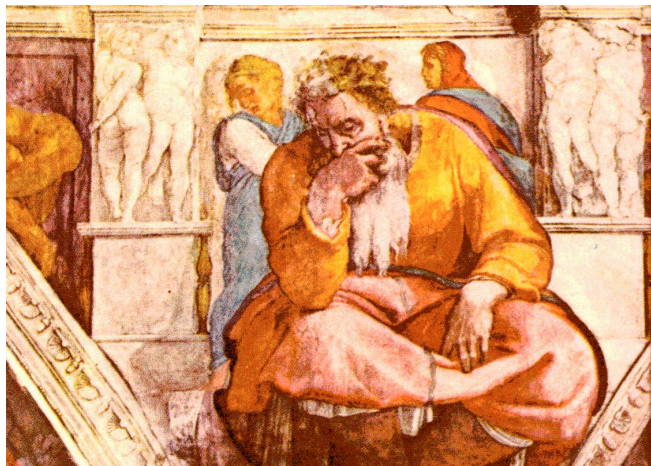

totiž až Bůh potrestá pyšné a utiskovatele chudých – prorok ohlašuje, co ve své spravedlnosti učiní Hospodin svému lidu:

„Ponechám ve tvém středu lid chudý a núzný. Zbytek Izraele bude důvěřovat Hospodinovu jménu. Nebudou se dopouštět nepravostí, nebudou mluvit lživě a v jejich ústech se nenajde lstivý jazyk... Jásej, sionská dcero, zaplesej Izraeli!... Uprostřed tebe je Hospodin izraelským králem, zla se už neboj! ... Hospodin, tvůj Bůh, uprostřed tebe je mocný zachránce. Zaplesá v radosti nad tebou, obnoví svou lásku k tobě, s veselím zajásá nad tebou jako ve dnech svátku“ (Sof 9,1-18).

To proto, že JHWH je spravedlivý, že je spásou chudých.

Avšak i když Hospodin pronáší soud nad zlem a útlakem, nechce dát průběh své spravedlnosti, potrestáním modlářství a korupce v Izraeli, neboť je „Bůh, který jedná s milosrdenstvím“ (Jer 9,23). On je „Bůh spravedlivý a spasitel“ (Iz 45,21), který

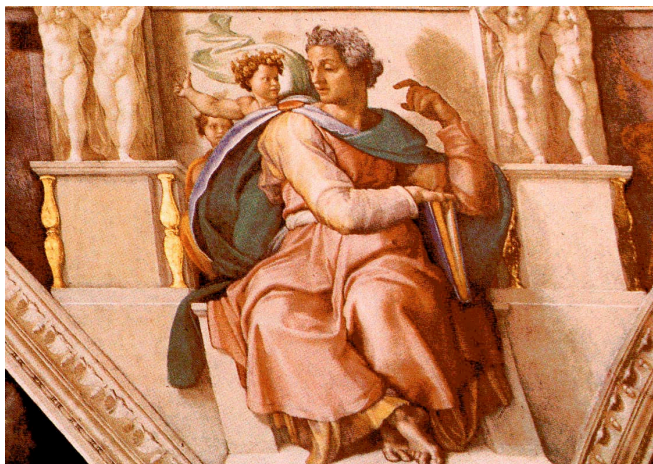

uplatňuje svou „spravedlnost“ ne tím, že odsuzuje a trestá, nýbrž tím, že odpouští a zachraňuje. Proto JHWH posílá svému lidu proroky, aby jej vyzývali k obrácení, aby nebyl nucen trestat pro zlobu Izraele. Tak je vyzván Jeremiáš (obr., Sixtinská kaple), aby řekl obyvatelům Jeruzaléma, že marně spoléhají na bezpečnost, na přítomnost Hospodinova chrámu a obětí v něm, které se přinášejí JHWH, a že tato zabrání plenění města a babylónskému vyhnanství:

„Polepšete své chování a jednání, a dám vám bydlet na tomto místě“ (Jer 8,5).

Jen pokud obyvatelé Jeruzaléma - „podle smýšlení svého zvráceného srdce“ – neuposlechnou hlas Hospodinův, zatvrdí se ve svém hříchu a pohrdnou obrácením (Jer 8,5) dojde neodvolatelně ke katastrofě Judského království, jako trestu za jejich hříchy.

Ale Bůh není jen spravedlivý a milosrdný. Je také svatý. Podle Izaiášova výroku je „Svatý Izraele“ (Iz 5,19; obr., Sixtinská kaple). Svatost, ve svém nejhlubším tajemství, je samotným božským Bytím: proto jej serafíni nazývají třikrát Svatým (Iz 6,3). Ale čím je podle proroků svatost Boží? Znamená to, že Bůh je oddělený, přesahující, vládne nad vším lidským, tedy tím, co je nečisté a poskvrněné hříchem, zatímco sám je nekonečnou Čistotou. Proto když Izaiáš slyší provolání serafů o svatosti JHWH, uvědomuje si, že je hříšný a zvolá:

„Běda mi! Jsem ztracen! Vždyť jsem člověk nečistých rtů a uprostřed lidí nečistých rtů bydlím“ (Iz 6,4)

Jedině potom, co se jeho rtů dotkne žhavý uhlík vzatý od oltáře, mizí jeho „nečistota“ a jeho „hřích je smyt“ (Iz 6,7). Svatost tedy vytváří mezi člověkem a Bohem nekonečný odstup, nepřekonatelnou propast. U Ozeáše JHWH říká:

„Jsem Bůh a ne člověk; jsem Svatý uprostřed tebe“ (Oz 11,9)

Boží svatost není silou, která by hříšníka zničila. Naopak, právě proto, že JHWH je svatý, je spasitelem:

„Nebudu jednat podle žáru svého hněvu, nezničím znovu Efraima, neboť jsem Bůh, ne člověk, jsem svatý uprostřed tebe, nevzplanu hněvivostí“ (Oz 11,9).

Ve své nekonečné transcendenci je Hospodin Nejvyšší, ale přebývá uprostřed pokorných a utiskovaných:

„Tak praví Nejvyšší, Vznešený, jehož trůn je od věčnosti a jeho jméno je svaté: přebývám na vznešeném a svatém místě, ale jsem také s chudými a utiskovanými, abych oživil ducha pokorných a srdce utlačených“ (Iz 57,15).

Svatost JHWH je tak současně odstupem i blízkostí – chudým a poníženým: je Bůh „žárlivý“, který nesnese, aby lid uctíval „jiné bohy“, kteří ve skutečnosti nejsou než „nicotné“ modly, a jim svěřoval svou důvěru (srv. Ex 20,5); ale který současně se však stará o své ovce nejen jako pastýř

„Hle, já přijdu na pastýře, vymáhat budu své stádce z jejich rukou. Nedovolím jim už pásť ovce, aby místo nich pásli sami sebe. Vytrhnu jim své ovce z jícnu, aby jim už nebylo za potravu“ (Ez 34,10; obr., Sixtinská kaple),

ale pečuje o ně s něžností otce a matky.

U Ozeáše praví:

„Když byl Izrael ještě dítětem, zamiloval jsem si ho. Z Egypta jsem povolal svého syna. ... Já jsem Efraima učil chodit, na svá ramena jsem je bral... Pouty laskavosti jsem je táhl, provazy lásky, jeho jsem snímal z jejich hlavy, pokrm jim dával, aby se najedli“ (Oz 11,1-4).

A u Deutero Izaiáše:

Sion říká: „Hospodin mě opustil, Pán na mne zapomněl.“ Copak může žena zapomenout na své nemluvně? Není jí líto plodu vlastního těla? I kdyby ona zapomněla, já přece na tebe nezapomenu nikdy“ (Iz 49,14-15).

Takto Bůh, i ve své svatosti, zůstává otcem Izraele, a to i přesto, že Izraelité jsou „vzpournými syny“ (Iz 30,1); „prolhaní synové, kteří nechtějí poslouchat Hospodinovo slovo“ (Iz 30,9). U Jeremiáše se říká:

Řekl jsem: „Jak tě mám považovat za jednoho z mých synů a dát ti vytouženou zemi...! Domníval jsem se, že mě budeš nazývat Otcem a nepřestaneš mě následovat. Ale stejně jako žena, když pohrdne svým milencem, tak mnou pohrdl pohrdl Izraelův dům. ... Vraťte se, vzpurní synové a vyléčím rány vašich vzpour“ (Jer 3,19-20.22).

„Není snad Efraim mým přemilým synem, mým roztomilým dítětem? Kdykoli mu hrozím, přece na něho pamatuji. Proto se o něho chvěje mé srdce, slituji a smiluji se nad ním“ (Jer 31,20).

Vědomí Božího otcovství se ještě více prohlubuje po návratu z babylónského vyhnanství:

„Pane, ty jsi náš Otec, my jsme hlína a ty náš Tvůrce, všichni jsme dílem tvých rukou“ (Iz 64,7)

„Což nemáme všichni jednoho Otce? Což nás nestvořil jediný Bůh? Proč jsme tedy k sobě věrolomní a tak znesvěcujeme smlouvu našich otců? (Ml 3,10).

Prorok Ezechiel pak spíše než jako otce Izraele představuje JHWH jako svatého Boha, který „projevuje svou svatost“ (Ez 20,41) jak tím, že trestá hřích člověka, tak tím, že zachraňuje svůj lid bez jakýchkoli zásluh – jako pastýř Izraele, jak „dobrý“ pastýř, jenž vytrhává své stádce z rukou „zlých“ pastýřů (politických a náboženských představitelů Izraele), kteří „pasou sami sebe“ (Ez 34,3), vydírají stádce a nechávají ho napospas dravé zvěři:

Tak praví Pán, Hospodin: „Hle, já vyhledám své stádce a ujmu se ho. Jako se pastýř stará o své stádo, když je mezi svými rozptýlenými ovci, tak budu pečovat o své ovce a vysvobodím je ze všech míst, kam se rozprchly v mlhavém a mračném čase. Vyvedu je z národů, shromáždím je ze všech území a přivedu do jejich vlasti. Budu je pást na izraelských horách, úrodných údolích i zemských lučinách. Já sám je vyvedu na tučnou pastvu ... Budu hledat ztracené, zpět přivedu rozptýlené, obvážu raněné, posílím slabé, ochráním tučné a silné, pást je budu svědomitě“ (Ez 34,11-16).

Hospodin, JHWH, však není Izraeli jen otcem a pastýřem. Je také ženichem. Vždyť smlouva Boha s jeho lidem, zpečetěná na Sinaji, není pouze bilaterální dohodou mezi JHWH a Izraelem, mezi vladařem a jeho podřízeným, nýbrž je sňatkem, vztahem lásky,

kterým se JHWH zavazuje Izraeli a činí mjej „svým lidem“ – „národem, který miluje“ – a Izrael se zavazuje JHWH, že jej bude milovat a poslouchat, že jen jeho bude věrně milovat a ctít. Prvním, kdo představuje JHWH jako ženicha izraelského národa byl Ozeáš, prorok, který ve své osobní manželské zkušenosti, - kdy pojímá za manželku ženu, kterou miloval a s níž pak má děti, ale která jej opouští a oddává se posvátné prostituci v kananejském chrámě – čte manželskou lásku JHWH ke svému národu a současně nevěrnost lidu, který se svou modloslužbou oddává jiným božstvům a stává se tak cizoložnou ženou. Ozeáš však nepřestává svou ženu milovat a po čase této zkoušky ji znovu přijímá do svého domu. Ani Bůh nepřestává milovat svůj nevěrný a modlářský lid; trestá jeho nevěrnost, ale neopouští ho: jednoho dne, poté co Izrael pro svou nevěrnost projde bolestným vyhnáním, bude znovu přijat JHWH. Bude to nový sňatek, ve znamení věrnosti:

„Zasnoubím si tě navěky, zasnoubím si tě v právu a spravedlnosti, v lásce a slitování; zasnoubím si tě ve věrnosti a ty poznáš Hospodina“ (Oz 2,21-22).

Toto zjevení Boha jako Snoubence – čili Lásky, jež nikdy neustává, která čelí všem formám lidské nevěry a je vždy ochotna přijmout zpátky hříšníka, který se k němu vrací – prochází celou prorockou tradicí. Nacházíme je už u proroka Jeremiáše, který poté co připomněl hříchy modloslužby – prostitute – Izraele, ukazuje na „věčnou“ lásku JHWH ke svému lidu:

„Miloval jsem tě věčnou láskou, proto jsem ti zachoval smilování. Znovu tě vybuduji a budeš vystavěna, panno Izraele“ (Jer 31,3-4).

Toto zjevení pak dále promlouvá v 16. kapitole proroka Ezechiela a u Trito Izaiáše:

„Nebudeš se již nazývat ‚Opuštěná‘, tvé zemi se nebude říkat ‚Osamělá‘. Tvým jménem bude ‚Ta, která se mi líbí‘, a jméno tvé země ‚V manželství daná‘.

Neboť Pán v tobě našel zalíbení a tvá země dostane muže. Jako se jinoch snoubí s pannou, tak si tě zasnoubí tvůj tvůrce. jako se raduje z nevěsty ženich, tak Bůh tvůj se potěší z tebe“ (Iz 62,4-5).

JHWH tedy podle proroků vystrojí novou svatbu s Izraelem, protože jeho láska je věčná a On nemůže zapudit svůj lid:

„Neboj se, neboť se nemusíš hanbit, nestyd' se, neboť se nemusíš rdít, vždyť zapomenáš na hanbu svého mládí a už nevzpomenáš na potupu svého vdovství. Tvým manželem je tvůj stvořitel, tvým vykupitelem je Izraelův Svátý. Jako opuštěnou ženu, sklíčenou na duchu, povolal tě Hospodin. Může snad být zapuzena manželka z mládí? – praví tvůj Bůh. Na maličkou chvílku jsem tě opustil, avšak s velkým slitováním se tě znovu ujmu. Ve výbuchu hněvu jsem před tebou na chvíli skryl svou tvář; ve věčné lásce se však nad tebou slituji – praví Hospodin, tvůj Vykupitel, ... Hospodin, který tě má rád“ (Iz 54,4-10).

Je to příslib nové smlouvy. Bůh totiž říká:

„Nakloňte svůj sluch a pojd'te ke mně! Poslouchejte a ožijete! Sjednám s vámi věčnou smlouvu“ (Iz 55,3).

Nová smlouva pak má nahradit tu Sinajskou:

„Hle, přijdou dny – praví Hospodin –, kdy s Izraelovým a Judovým domem uzavřu novou smlouvu: ne jako byla smlouva, kterou jsem sjednal s jejich otci, když jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl z egyptské země; smlouva, kterou porušili, ačkoli já jsem jejich Pánem. ... Taková bude smlouva, kterou sjednám s Izraelovým domem po těch dnech ...: Vložím svůj zákon do jejich nitra, napíši jim ho do srdce, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem (Jer 31,31-33).

Ozvěnou Jeremiášových slov je proroctví Ezechiellovo, jehož Hospodin posílá, aby oznámil Izraelovu domu:

„Pokropím vás očistnou vodou a budete čistí od všech svých nečistot;... dám vám nové srdce ... Vložím do vás svého ducha; ... budete mým lidem a já budu vaším Bohem“ (Ez 36,25-28).

Prorocké poselství tak i přes svou drsnost vzhledem k hrozbám, jež obsahuje, zůstává poselstvím naděje. Říká, že Boží láska je silnější než lidský hřích a že v lidských dějinách budou mít poslední slovo Boží láska a milosrdenství. Je poselstvím spásy, jež nachází své plné uskutečnění ve smlouvě „nové a věčné“, a to nejen s Izraelem, nýbrž se všemi lidmi. Tuto smlouvu Bůh stvrdil v krvi Ježíše z Nazareta, prolité na kříži „pro vykoupení celého lidstva“ (Mt 20,28). Prorocká zvěst o Ježíši, Mesiáši, který svou smrtí obnoví smlouvu mezi Bohem a lidmi, zaznívá u Deutero Izaiáše v tajemné postavě Božího Služebníka, „muže bolesti“, na něhož Bůh nechal dopadnout zlobě nás všech, ale jehož „ranami jsme uzdraveni“ (Iz 53,3.6.5).

NEMOCNÁ ZEMĚ (zamyšlení J. E. Tomáše kardinála Špidlíka, SI)

„Naše země je nemocná“, prohlásili zástupci národů na světové konferenci v Johannesburgu r. 2002, když sečetli počet katastrof v poslední době a znečištění vzduchu i vody. Ten výraz „nemocná země“ je příhodný. Je nemocný, kdo ztrácí moc, kterou má. Podle Bible stvořil Bůh zemi jako rajskou zahradu, ve které našel člověk všechno, co potřeboval k životu. U Otců církve čteme přirovnání země k připravenému stolu s jídlem k hostině, ke které je pozván člověk. V Johannesburgu promítali naopak filmové záběry beznadějných pouští, vyschlé půdy, kde hladem umírající lidé hledají trochu vody a jídla přivezeného z jiných šťastnějších končin. Jak tato skutečnost odpovídá obrazu vykreslenému v Bibli?

Ekologové se Bibli nezabývají. Staví se k nemoci země podobně jako k nemocem tělesným, tj. především chemicky. Při slabosti těla se lékaři ptají, které látky se mu nedostávají, anebo kterých má tělo škodlivý přebytek. Nedostačující se hledí doplnit léky, přebývajících se hledí omezit dietou. O něco podobného se chtějí pokusit při léčení země. Nedostatek vody by se dal nahradit jejím umělým převodem ze zemí, kde jí je nadbytek. Bylo by pro denní techniku těžké vybudovat velká potrubí ze Sibíře do Afriky? Asi ne. Horší je to s předepsanou dietou: omezit vypuštění otravných plynů do vzduchu. Ale to znamená omezit industrii, k tomu pak se státy nemíní zavázat.

Ale nechme, ať o tom uvažují a rozhodují Spojené národy! Nás zajímá otázka z hlubšího stanoviska. I v tělesném léčení si uvědomujeme, že se nedá všechno řešit jenom chemicky. Mnoho nemocí má docela zřejmě duševní příčinu. Nejsou ojedinělé případy, kde se vidí názorně, že někdo např. začal trpět rakovinou, když ho stihla duševní trápení v rodině a v práci. Ke zdravému životu patří zdravé trávení. Jak špatně tráví ten, koho stihá zármutek

za zármutkem. Tato obecná zkušenost nás vede k dalšímu stupni úvahy, a to ve smyslu biblickém.

Písmo, dřív než mluví o nemocech tělesných, začíná u nemocí duše. Ta je při síle, když může plně rozvinout své osobní vztahy k ostatním lidem, především však k Bohu. Jejich narušením onemocní. To pak se stalo už brzy po stvoření člověka. Jeho duše tím podlehlá nebezpečné nákaze. Tato zlá epidemie se začala odrážet v těle a je první příčinou jeho neduh. Proto v evangeliu Ježíš nejdříve odpouští hříchy a pak uzdravuje tělesné choroby. Tam, kde vidí, že se navrátila plná důvěra v Boha, bývá nemocný propuštěn s odkazem: „Jdi, tvá víra tě uzdravila“ (srov. např. Mt 9,22). Uzdravená duše uzdravila tělo. Ale co je vlastně tělo člověka? Kde začíná a kde končí? My, kteří jsme dnes zvyklí na analytické myšlení, měříme tělo podle rozměrů, podle výšky, váhy. Za těmi rozměry už začíná něco jiného, svět, o kterém si myslíme že je nám cizí, že se nás netýká. Ale víme přitom dobře, že to není pravda. Vždyť v každém okamžiku cítíme, jak jsme závislí na počasí, na zimě, na přírodní pohodě a na katastrofách. Právem proto mnozí myslitelé považují vnější svět za prodloužení lidského těla. Závislost je tu však dvojstranná. Vnější svět má vliv na nás, ale i my máme vliv na vnější svět. Čteme o tom už v počátečních kapitolách bible. Hříchem onemocněla duše člověka. Proto řekl Bůh ženě: „Velice rozmnožím tvé trápení a bolesti těhotenství, syny budeš rodit v utrpení“ (Gn 3,16). Ale k tomu hned je přidán dodatek pro muže: „Kvůli tobě nechť je země prokleta, po celý život z ní budeš jíst v trápení, vydá ti jenom trní a bodláčí...“ (Gn 3,17). Hříchem je tedy země prokleta. Odkud jsou zemětřesení, potopy, suchost podnebí atd.? Sv. Bazil odpovídá jednoznačně: Je to následek hříchů, jinak bychom obviňovali Stvořitele, že špatně udělal své dílo.

Ale je tu i opak: vykoupení Kristovo očišťuje zemi. Na ikonách seslání Ducha sv. je dole pod apoštoly vymalován žalář a v něm je osoba v purpurovém plášti s korunou na hlavě. Je to král Kosmos, Vesmír. On také čekal na příchod Ducha Božího, aby se mohl vrátit ke své původní rajské podobě. Životopisy starých poustevníků to osvětlují názornými příběhy. Mnich, který se duchovně plně očistil, nachází nový poměr k přírodě. Divoká zvířata, kterých se původně bál, jako lvi a hadi, mu slouží. Je to známý motiv i ze života sv. Františka z Assisi, který uzavřel smlouvu s vlkem. Ruský sv. Serafín Sarovský měl divokého medvěda, který mu přinášel med, když chtěl pohostit návštěvníky. Není naším úmyslem zjišťovat, co je tu skutečná zpráva a co je rys legendární. Hlavní myšlenka však zůstává: člověk je povolán, aby svým čistým životem očišťoval zemi. Tato povinnost, míní Solovjev, by měla předcházet otázku sociální a je neoddelitelná od snahy spasit duši: Jak bychom se mohli spasit my sami, nespasí-li se nakonec celý svět? Tato povinnost člověka k vesmíru se shrnuje v těchto bodech. Nejdříve je potřeba zemi očistit od následků hříchu. To je negativní stránka. Té odpovídá povinnost pozitivní: posvětit zemi. Způsobem mimořádným se to děje ve svátostech. Kněžská modlitba posvětil křestní vodu tak, aby očišťovala duši, denní chléb se v eucharistii stává chlebem věčného života. Stává se dokonce tělem Kristovým, a to je předzvěst budoucího věku, kdy má být Bůh ve všem a ve všech (1 Kor 15,28). V tomto smyslu Solovjev načrtnul vývoj vesmíru. Probíhá ve čtyřech fázích. První byla od stvoření první hmoty až do objevení první živé buňky na zemi. Druhá fáze byla od prvního života až k prvnímu člověku. Třetí fáze byla od prvního člověka až k člověku – Bohu, ke Kristu. My žijeme ve fázi čtvrté, která znamená vývoj od Krista až ke Kristu kosmickému, k oslavení celého vesmíru. Tyto myšlenky jsou jistě užitečné dnes, kdy se ekologové bojí o osud naší země. My křesťané máme k tomu problému co říci z hlediska duchovního. Nesmíme zapomenout, že jsme se Stvořitelem spolutvárci nebe a země. Hledme své poslání konat věrně!

XX. SVĚTOVÝ DEN MLÁDEŽE

KOLÍN NAD RÝNEM

Motto setkání

Motto XX. světového dne mládeže zní: "Přišli jsme se mu poklonit" (Mt 2,2) Téma, jako vždy, zvolil Svatý otec. Souvisí s úctou svatých Tří králů v Kolíně a se starobyklou tradicí poutě do místní katedrály.

Průběh oslav (16. - 21. srpna 2005)

Příjezd poutníků do Kolína je plánován na 15. srpna odpoledne. Večer bude první setkání české skupiny a společná oslava svátku Panny Marie. 16. srpna dopoledne bude věnováno opět českému setkání.

XX. světový den mládeže začíná oficiálně v úterý 16. srpna 2005. Bude zahájen eucharistickou slavností, již bude předsedat kolínský arcibiskup kardinál Joachim Meisner. Obřad se uskuteční na loukách ve městě. 17. - 19. srpna proběhnou tří denní přípravy na závěrečnou vigilií a mši svatou se Svatým otcem. Dopoledne bude již tradičně prostor pro katecheze v národních jazycích. Poutníci budou rozděleni do tří podskupin a ubytováni ve třech sektorech odpovídajících kolínské diecézi (Kolín, Bonn a Düsseldorf - města leží v těsném sousedství). Pro každou podskupinu bude vyhrazen jeden den na pouť do dómu, během které proběhne "putovní katecheze". Z toho vyplývá, že katecheze v národních jazycích budou pouze dvě. Tyto katecheze dávají biskupové. Během tohoto tří denní bude kladena zvláštní důležitost na svátost smíření, která bude slavena v různých jazycích, a to současně s katechezemi, v mnoha kostelích, ale především ve zvláštním Centru smíření v Kolíně. V tomto centru bude možné adorat a modlit se u Kříže světových dnů mládeže. Podobně jako při setkání v Římě v blízkosti zpovědního centra bude vyhrazen prostor pro slavení mše svaté pro ty, kdo budou putovat do katedrály. Od 17. do 19. srpna se bude odpoledne a večer konat tradiční Festival mládeže.

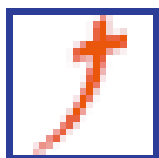
Privítání Svatého Otce se plánuje na čtvrtek 18. srpna odpoledne. Proběhne na loukách "Poller-Rheinwiesen". Večer 19. srpna se bude ve farnostech kolínské diecéze slavit Křížová cesta. Kromě toho budou tři hlavní trasy ve třech hostitelských městech - v Kolíně, v Bonnu a v Düsseldorfu. Vyvrcholením Světového dne mládeže bude v areálu Sankt Augustin-Hangelar v sobotu 20. srpna noční bdění (vigilie) a v neděli 21. srpna slavení eucharistie, jimž bude předsedat Svatý Otec.

Dny setkání v německých diecézích (11. - 15. srpna 2005)

Je už tradicí, že se Světovým dnem mládeže je spojeno přijetí mladých poutníků v diecézích té země, kde se světový den slaví. Mladí lidé budou hosty v rodinách, farnostech a komunitách, které připravují nejrozličnější aktivity: modlitební setkání, poutě, dobrovolnické aktivity, turistické výlety, slavnostní setkání a jeden sociálně zaměřený den. Ubytování bude jednoduché a zdarma - v rodinách a různých ubytovnách. Strava bude zdarma. Cestu hradí poutník. České diecéze požádaly o přijetí v těchto německých diecézích:

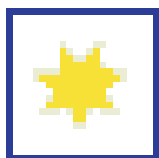
Kromě těchto diecézí se počítá, že některá mezinárodní hnutí uspořádají svá setkání. Je rovněž možné, aby menší skupiny putovaly do svých spřátelených německých farností. V tom případě je třeba se kontaktovat s příslušným DCM a dojednat podrobnosti organizace. Také je nezbytné vstoupit do jednání se zodpovědnými v německé farnosti a spolu s nimi připravit program pro mladé poutníky. Je třeba aktivně vstoupit do přípravy programu v německé farnosti a nenechat ji jen na německých hostitelích. Především je nutno dbát na duchovní program, denní mši svatou, slovo na den, modlitbu, večerní chvíle sdílení... Němečtí organizátoři se jistě budou snažit vše důkladně připravit, ale po svém, proto je třeba být aktivní. Jen tak jim můžeme nabídnout duchovní bohatství naší mládeže. V opačném případě se můžeme setkat pouze s kulturním programem, s hudeb. nabídkou atd.

Oficiální logo

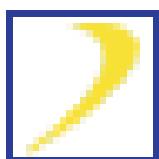

Logo svým dynamickým pojetím a zřetelnými součástmi symbolizuje podstatu a rysy Světového dne mládeže 2005 v Kolíně nad Rýnem.

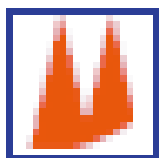
Nejdůležitějším momentem Světového dne mládeže je setkání s Kristem, znázorněné křížem, který logu dominuje v jeho samém středu. Je to Kristova přítomnost, která charakterizuje tuto událost. Červená barva symbolizuje lásku, utrpení a bolest; zároveň ukazuje Boží lásku a Ježíšovu smrt na kříži, ale připomíná také rozličnou bolest v našem životě a na celém světě. Kříž je hlavním symbolem křesťanské naděje a spásy v Ježíši Kristu, jenž je větší než jakákoli bolest.

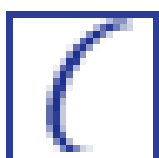
Hvězda symbolizuje Boží vedení a ukazuje směr. Svítí jako Boží ukazatel místa, kde se narodil Ježíš. Podle bible ukázala mudrcům z východu, Třem králům, cestu, kterou se měli dát, aby se dostali k Ježíšovi. Po dlouhém putování se setkali s Ježíšem a proměnění se vrátili domů. Právě tak jako zářila nad stájí v Betlémě, svítí dnes nad domem Božím v Kolíně nad Rýnem. Hvězda chce přivést mladé lidi z celého světa do Kolína nad Rýnem na Světový den mládeže. Musíte sem přijet!

Ocas komety představuje dráhu hvězdy: přichází shora, od Boha, a proto přetíná ohraničený obzor našeho pozemského světa. Zlatá barva je připomínkou Božího nebeského světla, které osvěcuje temnotu tohoto světa. Na celém světě kometa symbolizuje slavnost Narození a Zjevení.

Kolínská katedrála označuje místo, kde se bude Světový den mládeže konat. Po staletí jsou v této katedrále uctívány ostatky Tří králů. Červená barva katedrály sjednocuje církve s křížem: Kristus a církve jsou neoddělitelní. Právě skrze církve je Kristus, ukřižovaný a zmrtvýchvstalý, přítomen v dějinách světa. Silně zjednodušené znázornění katedrály lze též považovat za symbol ostatních církví, v nichž se budou konat mnohé části programu Světového dne mládeže v Německu.

Eliptický tvar má více významových rovin: jako stylizované písmeno C symbolizuje Krista (Christus), ale také všeobecné společenství církve (Communio). Kromě toho tento oblouk představuje ochranu Božího objetí. Modrá barva oblouku dokresluje oblohu vyjadřující Boží milosrdenství, které

objímá a chrání církev a celý svět. Oblouk je promítnut proti kříži a zároveň se k němu otevírá. Celková dynamika loga se odvíjí od kříže: křesťané se musí obrátit ke kříži, orientovat se ke Kristu, ukřižovanému a zmrtvýchvstalému v adoraci tak, jak to čteme v mottu XX. světového dne mládeže: "Přišli jsme se mu poklonit" (Mt 2,2).

Spodní doprovodná část oblouku připomíná řeku Rýn a loďku: církev je jako loď, připomínající rovněž Noemovu záchrannou archu. Modrá tohoto oblouku symbolizuje vodu, a tudíž i vodu křtu.

Program setkání v Kolíně

Pondělí, 15. srpna

Během dne: příjezd do Kolína, ubytování ve farnosti Večer: program v českém národním centru

Úterý, 16. srpna

Dopoledne: program v českém národním centru

17. -19. hodin: kardinál Joachim Meisner, kolínský arcibiskup, zahájí mši svatou XX. SDM

Středa, 17. srpna

Dopoledne: katecheze a mše svatá v národním centru

Odpoledne a večer: mezinárodní programy Festivalu mládeže dle vlastního výběru.

Čtvrtek, 18. srpna

Dopoledne: katecheze a mše svatá v národním centru

Odpoledne: uvítací setkání s papežem

Večer: mezinárodní programy Festivalu mládeže dle vlastního výběru

Pátek, 19. srpna

Dopoledne: katecheze a mše svatá v národním centru

Odpoledne a večer: křížová cesta a mezinárodní programy Festivalu mládeže dle vlastního výběru

Sobota, 20. srpna

Brzy ráno: mše svatá a po ní pout'

Večer: vigilie se Svatým Otcem v Marienfeld

Noc pod širákem

Neděle, 21. srpna

Dopoledne: závěrečná mše svatá se Svatým Otcem v Marienfeld.

Podmínky a způsob přihlášení

Všichni, kdo se chtějí zúčastnit XX. světového dne mládeže, se musí oficiálně přihlásit. Normální způsob přihlášení je po skupinách. V našich podmínkách zajišťuje přihlášky Sekce pro mládež ČBK, DCM a některá hnutí. I když organizátoři dávají přednost přihlášení skupinovému, umožňují mladým lidem, kteří nemají okolo sebe nikoho, kdo by s nimi na setkání jel, možnost přihlásit se i individuálně přes internet. Pokud pak mladý člověk takto přihlášený vyhledá nějakou skupinu a chce se k ní připojit, je dobré, aby se odhlásil a byl veden pod skupinou. Pouze ti, kdo budou přihlášení, dostanou pas účastníka.

Připravované aktivity světového dne jsou určeny mládeži, tedy lidem ve věku od 16 do 30 let, a to i z důvodu pojištění. Zodpovědní za skupiny musí mít nejméně 18 let. Kněží, řeholníci a řeholnice a zodpovědní za skupiny mohou být i starší 30 let. Mladší 18 let musí mít rodiči nebo opatrovníky podepsanou kartu mladšího účastníka v německém jazyce (získat ji lze na DCM nebo na www.kolin2005.signal.cz) a doprovod osoby starší 18 let. S přihlášením není dobré otálet! Přihlášky se přijímají od září 2004 do konce června 2005 na předepsaném formuláři, který je k dostání na DCM, na farách nebo na www.kolin2005.signal.cz. Kdo se přihlásí později, bude platit o 400,- Kč více. Každý přihlášený na DCM dostane po Velikonocích 2005 dopis s informacemi a složenku na zaplacení. Pokud se někdo poté odhlásí, bude mu stržen stornopoplatek, jehož výše bude oznámena v dopise od DCM. Konečná cena bude zveřejněna na diecézních setkáních.

POZOR: Prosíme a doporučujeme, aby se všichni přihlásili a také zaplatili do 20.5.2005 !!! Kdo se totiž přihlásí později, nebude pravděpodobně ubytován s českou skupinou, ale někde na jiném místě. Německá strana dokonce sdělila, že později přihlášeným negarantuje volné ubytovací kapacity. Včasným přihlášením odstraníte Sekci pro mládež i sobě zbytečné organizační problémy. Aby nedošlo ke zdvojení přihlášení, žádná česká skupina by se neměla přihlašovat přes německou diecézi.

Pouť bude fyzicky náročná. Ze zkušeností z minulých světových dnů, kdy u některých účastníků došlo ke zdravotním komplikacím, se ukazuje jako moudré, aby ti, kdo trpí vážnějšími zdravotními problémy, pečlivě zvážili svou účast a konzultovali ji s lékařem. Mohou se připojit formou modlitby a oběti a sledovat přenosy v televizi (ČT přislíbila přímý přenos ze sobotní vigilie).

Fond solidarity

Už tradičně je zřízen Fond solidarity, aby se mohli zúčastnit i mladí lidé z těch nejchudších zemí. Každý účastník do tohoto fondu přispěje stanovenou částkou 10 euro. Pro ty, kteří pojednou přes DCM, se budou tyto peníze vybírat při nástupu do autobusu (v euro). Vybraný obnos zašle Sekce pro mládež ČBK na Papežskou radu pro laiky.

Ubytování v Kolíně

Kancelář SDM 2005 nabízí dva typy ubytování: jednoduché (zde lze zažít hlubokou zkušenost bratrství a solidarity) a alternativní. Druh ubytování musí být uveden v přihlášce. Počítá se, že všichni poutníci z ČR přijmou jednoduché ubytování.

4.1 Jednoduché ubytování

Kdo chce jednoduché ubytování, musí si s sebou vzít spacák a karimatku. Bude ubytován buď v rodině, nebo ve farních prostorách, ve škole, v tělocvičně nebo ve stanu; všude budou sprchy a sociální zařízení. Ubytování bude k dispozici od pondělí 15. srpna do soboty 20. srpna; pokud to bude nutné, mohou zodpovědní za skupiny požádat německou kancelář SDM 2005 o ubytování až do 22. srpna. V každém případě však v noci z 20. na 21. srpna budou všichni účastníci spát ve spacácích na Sankt Augustin-Hangelar.

4.2 Alternativní ubytování

Toto ubytování je pro ty, kdo chtějí spát v hotelu nebo v penzionu: i ti se musí na SDM řádně přihlásit a ubytování si zajistit sami telefonicky na Hotelové rezervační službě v Kolíně. Spojení: www.hrs.de/se/wjt2005. Hotel si platí každý sám. Také ti, kdo chtějí být

ubytování v hotelu, si musí vzít spacák a karimatku na noc ze soboty 20. srpna na Sankt Augustin-Hangelar.

Poplatky za pobyt v Kolíně

Kromě ubytování zajistí německá kancelář SDM 2005 také stravování, dopravu po Kolíně, základní zdravotní pojištění a materiály pro účastníky (tzv. "tašku poutníka"). Jsou připraveny různé varianty placení tzv. balíčky. Česká republika patří mezi země skupiny B, která má ze základní sumy slevu. Celý pobyt v Kolíně nás tak vyjde na 132 EUR (balíček A1 = 4 300 Kč). Pobyt a strava v německých diecézích je zdarma, hradíme jen dopravu. *Další možnosti placení ve skupině B:*

balíček A2 od 15. do 21.8. - bez ubytování, ale s jídlem - 120 EUR

balíček A3 od 15. do 21.8. - bez ubytování a bez jídla během týdne (jídlo pouze při vigilií) - 80 EUR

balíček B1 od 19. do 21.8. - jedna noc a strava 55 EUR

balíček B2 od 20. do 21.8. - pouze sobota večer a neděle dopoledne 40 EUR

Strava v Kolíně

Není možné stravovat se z vlastních zásob! Každý účastník tedy bude mít v poplatku i stravu, a to 15.8. večeri a pak každý den se snídani, oběd a večeri. V neděli 21. srpna pouze se snídani a oběd.

Zdravotní pojištění

Čech je jako občan EU pojištěn i v zemích EU, ale podle místních podmínek (např. v Německu si hradí 5 EUR za každý recept, 10 EUR při každé návštěvě lékaře atd.). V pojištění není zahrnuto léčení dlouhodobých nemocí (např. léky, které jsou dlouhodobě předepsány) a repatriace ostatků. Může dojít i k tomu, že německý lékař bude požadovat zaplacení hotově a teprve v ČR zdravotní pojišťovna proplatí částku za lékařský výkon, ale podle českého ceníku. Aby toto pojištění platilo, musí mít sebou Evropský průkaz zdravotního pojištění (dodá zdravotní pojišťovna). Kdo chce, může se ještě připojistit (cca 17 Kč na den). Připojištění doporučujeme. Různá připojištění obsahují i platební karty pro studenty atd.

Balíček poutníka

Co bude obsahovat balíček poutníka (tedy ona přibližná suma 4 300 Kč). Nejprve je dobré vědět, že normální balíček stojí 169 Eur, ČR je zařazena do slev B, proto platíme jen 132 Eur. Balíček obsahuje:

- stravu v Kolíně včetně snídání (strava se bude vydávat vždy společně pro 5 lidí)
- volnou jízdenku po celé kolínské diecézi
- tašku, pláštěnku, nafukovací sedadlo, přístroje, šátek, láhev na vodu

Podrobnější Informace

Sekretariát Sekce pro mládež ČBK,
Thákurova 3, Praha 6

mládež@cirkev.cz

tel.: 220 181 753

www.kolin2005.signal.cz

ADCM, Biskupské nám. 2
771 01 Olomouc

mládež@arcibol.cz

tel.: 587 405 244

www.wjt2005.de

Kromě toho každý dostane českou brožurku a zpěvník. Pobyt v diecézích je zdarma; jsme hosty místních lidí.

Svatá Melánie mladší

(syntéza konference kardinála Tomáše Špidlíka u příležitosti prezentace jeho knihy *Melania la benefattrice*, vyšla i v češtině pod názvem *Svatá Melánie, Úsvit nových dějin*, Refugium)

Kardinál Špidlík líbá relikvie sv. Melánie mladší před jejich uložením do oltáře kostela sv. Melánie v Římě, u příležitosti 25. výročí založení farnosti, 16.11.2003

Svaté Melánie existují ve skutečnosti dvě, starší a mladší. Ta první zemřela kolem roku 409-410 a byla babičkou té naší – Melánie mladší, která se narodila kolem roku 383. Melánie starší je v církevních dějinách velmi známá, protože je spjata s postavou teologa Rufína, který byl následníkem Origenovým a proti němuž ostře vystupoval sv. Jeroným.

Obě svěťice, babička i vnučka, pocházely z aristo-

kratické rodiny Valériů, pradávného římského šlechtického rodu, který vlastnil nádhernou vilu na Monte Celio (tam, kde je dnes S. Stefano Rotondo), jež byla trnem v závistivém oku všech římských patriciů. Valerius Maximus byl ve IV. století římským prefektem. Vzhledem k tomu, že císař tehdy sídlil jinde, zaujímal prestižní postavení. Jeho manželkou byla právě Antonie „Melánie starší“. Hned po manželově smrti svěřila syna opatrovníkům, jak bylo tehdy její povinností, a odebrala se do Egypta, aby tam začal žít mnišským životem. Pro celou římskou společnost to bylo velkým překvapením.

Rodina

Rodina nebyla nijak zvlášť zbožná: v letech 300-400 po Kristu ještě římská říše nebyla zcela křesťanskou, takže v patricijských rodinách žili vedle sebe pohané i křesťané. Strýc Melánie mladší byl pohan, zatímco matka maličké, Albína, byla hluboce věřící. Maličké Melánii se dostalo výchovy jako dvorní paní vysoké společnosti, jaká ji tehdy obklopovala: koupele, šaty, služebnictvo ... Muselo to být jistě poněkud nudné! Mladá dívka totiž začala vnímat cosi docela jiného: právě v té době přichází z východu Rufinus, babiččin spolupracovník. A protože se rodina chtěla o babičce něco dovědět, musela jej přijmout. Rufinus vyprávěl o mniších a mniškách. Dívka byla jeho vyprávěním přímo uchválena: objevila, že existuje i jiný život, než jakým žila římská aristokracie.

Manželství

Příbuzní tak pochopitelně neuvažovali a – máje na mysli zřejmé důvody - ji ve čtrnácti letech zasnoubili s bohatým Piniánem. Jistě, oba byli příliš mladí, a proto je rodina sledovala na každém kroku a ve všem kontrolovala. Jednoho dne se však mladá manželka obrátila na ženicha slovy: „Můj pane, chceš-li žít čistě a sdílet se mnou život ve zdrženlivosti, uznávám tě pánem svým i svého života. Zdá-li se ti to být příliš obtížné, nedokážeš-li snést žár mládí, hle tady je všechno mé jmění, kladu ti je k nohám, můžeš jej použít jak se ti zlíbí: jen mi dej svobodu těla, abych v den soudu mohla bez poskvrny

představit svou duši Kristu „ Jistě podivná slova v ústech mladé dívky! Jak měl Pinián, mladý manžel, na takový návrh odpovědět? pochopitelně, nebyl nadšen: ale byl skutku důstojným mužem a já bych ho kanonizoval ještě před Melánii. Jeho odpověď zněla: „Máte mnoho majetku, to dědictví musí někdo převzít: až budeme mít dvě děti, budeme žít spolu ve zdrženlivosti.“ Rozumný návrh! Narodilo se tedy děvčátko, ale Melánie (lišák...) ji hned obětovala, čili zasvětila slibem panenství, jak tomu bylo u dětí v tehdejší době často. Děvčátko však, bohužel umřelo. Hned nato se manželům narodil syn. Světlo světa spatřil právě o svátku sv. Vavřince, který s v říme slavil s velkou okázalostí. Melánie, ač krátce před porodem, chtěla se svátku účastnit. I přes zákazy příbuzných se tam tajně vypravila a účastnila se modliteb. Den nato se chlapec narodil, ale hned po porodu zemřel.

Slib chudoby

Právě ve chvíli, kdy melánie a Pinián stáli před rozhodováním, co se svým životem, objevila se v Římě babička Melánie, v té době již proslulá. Mladičká dívka, uchválena jejím příkladem, se rozhodla zasvětit svůj život Bohu: Pinián souhlasil, že bude jejím duchovním bratrem a ona bude duchovní matkou svému manželovi. Společně si předsevzali, že učiní slib chudoby a všechno své jmění rozdají chudým. Jen si představme, co

Miniatura z Menologia Bazila II (976-1025),
ve Vatikánské knihovně – kod. Lat. grec. 1613, f 285.

se v tu chvíli muselo po Římě povídat: jsem přesvědčen, že slovo „blázen“ zaznělo nejednou. Věc však nebyla bez potíží: ve vile žilo mnoho otroků a jejich prodej by vynesl spousty peněz. jenže manželé se rozhodli, že jim dají svobodu. To by však pro nezamestnané znamenalo hladovět: proti prodeji vily se stavěli i samotní otroci. Něco podobného, jako když se dnes zavírá továrna. Důrazně se začali ozývat i příbuzní: „Nemá nejmenší právo počínat si tak bláznivě! Ať si klidně odejde do Afriky, ale nedotýká se majetku!“ Nezbývalo, než obrátit se na nejvyšší autority, dvůr. V tehdejší Římě oplývala velkou mocí Stilikonova manželka Serena: tento prostý barbarský důstojník se dostal k velké moci za časů války, kdy se mu podařilo uchránit Řím před nájezdem Gótů. Jeho žena předpokládala, že ji Melánie požádá o audienci. Ale Melánie v žádném případě nechtěla. Mezitím už odložila skvostné šaty a oblékala se jako mniška se zahalenou hlavou. jenže svatý Pavel zakazuje ženám, aby při veřejné audienci odhalovaly hlavu. proto Melánie odmítla odebrat se ke dvoru. Nakonec však, i přesto, že už dostala svolení prodat majetek, rozhopodla se na dvůr jít: serena ji přijala s velkou důstojností, odmítla cenné dary, které jí manželé přinesli. Říkala totiž: jsou to dary pro Boží chudé, a zakázala i služebnictvu, aby je přijalo. Poté, co na přímlovu Sereny, dostali svolení senátu i císaře, začali mladí manželé prodávat: jejich majetkem byla vila na via Appia se 400 otroky a 73 domy pro kolóny; rozlehlá vila na Sicílii s lesy, divokou zvěří a mořskou pláží; nemluvě o zlatých a stříbrných dolech v Tagastě, v severní Africe, a dalších državách v Numídii, Mauretánii, Campánii, Puglii, Cisapadánii, Traspadánii. Mnoho otroků, tehdy ještě pohanů („pohan“ totiž pochází od „pagus“, vesnické osady, kam ještě křesťanství nedorazilo), se

obrátilo a následovali své pány. Mnohé ženy vstoupily do klášterů, které Melánie zakládala, přičemž dělaly totéž, co předtím, a k tomu se navíc modlily.

V Nole se svatým Paolínem

Kromě toho, že mladí manželé prodávali a darovali, přitahovali spoustu lidí: aby tomuto obležení unikli, rozhodli se v jistém okamžiku odejít do Noly, kde sídlil biskup svatý Paolín: ten obnovil baziliku svatého Felixe, vyplnil ji uměleckými díly, aby na nich učil Bibli ty, kdo neuměli číst. Byl básníkem a napsal básně i na naše dva svaté, k nimž se časem připojila i Melánina matka, Albína. Poté, co se vrátili do Říma, Melánia měla v úmyslu začít s mnišským životem ve své nádherné vile na Sicílii. Myšlenku však brzy zapudila jako ďábelské pokušení, a rozhodla se prodat i tuto nemovitost. Už zbývalo jen odjet z Itálie.

Pád impéria

Historická chvíle však byla velmi tíživá, impérium prodělávalo velké změny: samotný Stilikon, jenž kdysi osvobodil Řím od Alaricha padl rukou svých vojáků a Serena byla uškrcena jako zrádkyně. Alarich 24. srpna 410 zapálil Řím a strašlivým způsobem jej vyplenil. Svatý Jeroným, jenž předtím hrozil Římanům Božími tresty, jestliže se neobrátní, nedokázal tváří v tvář zpusťování města Říma ani psát ani mluvit. Alarich však byl křesťan a proto svým vojákům nařídil, aby vrátili vše, co ukradli bazilikám svatých Petra a Pavla. Vše ostatní bylo zcizeno. Po obléhání Říma se Alarich vydal na jih a stanul už téměř na hranici Sicílie, kde se zdržovali Melánie, Pinián a Albína. Zatímco se trojice připravovala k útěku před gótským pleněním, Alarich náhle zemřel: Melánie i její příbuzní se tak mohli v klidu nalodit a vydat se do Afriky. Vzhledem k tomu, že impérium se hroutilo ve všech

částech, i tady jim hrozila velká nebezpečí: bohaté Římanky byly zbavovány svého jmění a prodávány do otroctví. Melánie se zachránila jen díky tomu, že v jejich chudých mnišských šatech ji nikdo nepoznal.

Setkání se svatým Augustinem

Zastavili se tedy v Tagastě, nedaleko od Hyppo, kde byl biskupem jejich přítel, svatý Augustin, a začali studovat Písmo svaté. Hypponští obyvatelé se jali protestovat a žádali svého biskupa, aby vyzval své bohaté přátele, aby jim dali něco ze svého bohatství: jednou, když byla Melánie a Pinián ve městě, začal lid hlasitě požadovat, aby byl Pinián vysvěcen na kněze, aby jej tak přinutili zůstat a městu tak zůstaly jeho peníze. Pinián souhlasil, že zůstane. Jakmile rozdal všechno, co měl, lidé se o něj přestali zajímat.

Melánina smrt

Vypravili se tedy na Východ. Nejprve se zastavili v egyptské Alexandrii, která byla něco jako dnešní

Pergamen relikviáře kostela sv. Melánie:
Léta Páně MMIII, XXV. roku pontifikátu Jeho
Svatosti Jana Pavla II, šestnáctého dne měsíce
listopadu, Jeho Nejvdůstojnější Eminence kardinál
Tomáš Špidlík vložil do tohoto oltáře relikvie sv.
Melánie mladší, sv. Klementa I., papeže
a sv. Vincenza Palottiho
J. E. kardinál Tomáš Špidlík
Andrea Leonardo, farář

New York, a nakonec dospěli do Svaté země. Tam začala Melánie žít klauzurním životem v nejzažší chudobě. Přesto jí ještě zůstávaly peníze: dala proto zbudovat dva kláštery, jeden mužský, druhý ženský. Vypráví se o mnoha Melaniných zázracích, jež v posledních letech života vykonala. Jsou nejen znamením svatosti, ale také síly její modlitby: v Konstantinopoli obrátila svého pohanského strýce, který se nechtěl vyznat ani patriarchovi, ale na slova Melánie se dal pokřtít a třikrát přijal svaté přijímání. Melánie zemřela v roce 439 po cestě do Betléma.

Melánin příklad

Dávný životopis svaté Malánie chce především ukázat, že žena je schopná stejné askeze jako muž. Zatímco antičtí filozofové popírali, že by žena byla s to filozofovat jako muž, Otcové Církve měli za to, že svatost, obraz Boží, je možný pro všechny, muže i ženy. A to platí i pro dnešní dobu: zpověď, ta je jistě vyhrazena kněžím; avšak duchovní vedení prováděli mniši a mnišky. Mluví se dnes o kněžství žen, ale zapomíná se, že žena s mateřským citem může být velmi dobře duchovní matkou, jako jí byla sama Melánie. I náročná doba v jaké žila, se tolik podobá té naší: příchod barbarů, obtíž s porozuměním a integrací nových a odlišných kultur, které o křesťanství nic nevěděly. Vpádům barbarů předcházela strašná pronásledování křesťanů. I dnes, jak říká papež, je počet mučedníků pro víru vyšší, než v kterékoli předcházející době. Tedy i dnes můžeme doufat, že z protivenství vyjdeme posílení a posvěcení.

„Vůbec se nedomnívám, že bych co dobrého vykonala sama. A když jsem cítila, že nepřítel využívá mých postů a našeptával mi pyšné myšlenky, odpovídala jsem mu: je skutečně něčím velkým týden se postit, když jsou jiní, kteří čtyřicet dní nic nejedí, nedotknou se oleje, a jiní se zase zříkají i obyčejné vody? A když mi nepřítel našeptával, abych se pyšnila svou chudobou, já – máje důvěru v sílu Boží, - jsem jeho potupnou zlobu odbyla slovy: Kolika vězňům barbari upírají všechno, dokonce i jejich svobodu? Kolik je těch, kdo upadli v nemilost u svého krále, přišli o svůj majetek a dokonce o život? A kolik se jich stalo chudými vinou svých rodičů? Jiní pak byli přepadeni lupiči, a v okamžení se z nich, boháčů, stali ubožáci. A my? Neudělali jsme nic velkého, když jsme pohrdli jménem této země, abychom dosáhli nepomíjivých dober? A když jsme viděla, že se zlý znovu vrací a útočí myšlenkami pýchy nad mým oblečením, když mi vyčítá, že nenosím hedvábná či lněná roucha, ale oblékám si cylicium a bez milosti se ponižuji, představovala jsem si, že na náměstích leží nazi, nazi v prostých rohožích, zkřehlí zimou. Tímto způsobem ode mne Bůh odháněl ďábla. Mnohem častěji jsem byla trýzněna ne tolik nepřítelem, jehož intriky jsou průhledné, ale spíše lidmi, kteří vzbuzovali dojem svatosti. Viděli, že se v jednaní řídím slovy Pána, jimiž se obrátil na bohatého mladíka: Chceš-li být dokonalý, prodej všechno co máš a rozdej chudým, pak vezmi svůj kříž a následuj mě. Tehdy poznamenávali: Jistě, není špatné stát se chudým a umrtvovat se pro Pána, ale je třeba to dělat s mírou. Ale já měla v těchto chvílích na mysli spíše ty, kdo se v tomto světě bijí za své smrtelné panovníky, za jejich neustálou touhu po kariéře, na množství rizik, kterým se vystavují. Jestliže se tito tolik namáhají pro polní květ (taková je totiž sláva tohoto světa), oč větší úsilí musím vyvinout já, abych dostala vyšší důstojnost v nebi“.

Přijměte pozvání na

POUTNÍ ZÁJEZD DO SUCHÉ LOZE

O SLAVNOSTI SV. JOSEFA, V SOBOTU 19. BŘEZNA 2005

PŘEDBĚŽNÝ PROGRAM:

8.00h: Odjezd

10.00h: mše svatá
v kostele sv. Ludmily

prohlídka obce

oběd

návštěva kostela sv. Martina
v Bánově

návštěva muzea

J. Á. Komenského (nar. 28.3.1592)
v Uherském Brodě

Předpokládaný návrat
kolem 17h

Cena dopravy: 100,-Kč

Závazné objednávky včetně
zaplacení dopravy:
do 28. února 2005

v Pustiměři: u paní Šmehlikové

v Drysicích: u paní Adamcové

v Podivicích: u paní Marákové